

Jesus Christ Superstar

Wat er aan vooraf ging.

Op de een of andere manier kom ik er via de krant achter dat er een opvoering zal zijn van Jesus Christ Superstar. Dat lijkt me wel wat en ik probeer aan kaartjes te komen maar de voorstelling blijkt al uitverkocht te zijn. Jammer dan. Een hele tijd later komt er een nieuw bericht in de krant dat de mogelijkheid aangeeft om de voorstelling in Tiel te gaan bekijken. In het theater in Tiel ben ik nog nooit geweest en het is ook een aardig eind weg, hoewel het valt eigenlijk wel mee. Nou blijkt meteen ook dat het me wel erg gemakkelijk gemaakt wordt want we kunnen in Schijndel in de bus stappen. De toegang inclusief de busreis en een gratis drankje kost slechts 25 Euro. Het blijkt mogelijk via Internet te boeken en we krijgen per omgaande bericht dat er kaartjes zijn gereserveerd en dat nader bericht nog volgt. Die nadere inlichtingen volgen snel en we worden op het parkeerterrein in Schijndel verwelkomd door charmante gastvrouwen die de formaliteiten regelen terwijl wij in superluxe touringcars naar Tiel zoeven. We hebben daar nog een half uur de tijd voor een kopje koffie. Het theater is klein en gezellig. We zijn erg tevreden met onze plaatsen op het zijbalkon. Als we om ons heen kijken blijken dit de slechtste plaatsen van het theater te zijn. Er zijn hier nog enkele lege stoelen. De plaatsen zijn uitstekend, ze hebben hier kennelijk geen slechte plaatsen. Tot zover is alles prima gegaan en we verbazen ons erover dat alles rondom de voorstelling zo

perfect geregeld is. Het is een voorstelling van amateurs maar dat zou best nog eens kunnen meevallen.

De voorstelling.

Met HEAVEN ON THEIR MINDS opent Judas de voorstelling en daarmee is de toon voor deze opvoering meteen gezet. De opening wordt zo overtuigend en dynamisch ingezet dat ons verwachtingpatroon meteen een aantal niveaus wordt opgekrikt.

Daarna komt Maria Magdalena op het toneel en dan weet ik dat er niets meer mis kan gaan. Petra is de enige persoon van het hele gezelschap die ik ken. Ik ben haar vijftien jaar geleden uit het oog verloren. Ze zat toen in een klasje van zangtalenten en deed eindexamen aan het Jacob-Roelandslyceum in Boxtel. Die andere talenten waren van een goed niveau maar als Petra begon te zingen beheerste ze meteen de hele zaal. Ik heb nog wel eens navraag gedaan bij mensen die het zouden moeten weten maar volgens hen zong Petra nooit meer. Maar toen ik de naam Petra in de krant las wist ik dat er geen andere Petra kon zijn die Maria Magdalena zou kunnen zingen. De stem is gelukkig hetzelfde gebleven maar de kracht om emoties over te brengen is nog sterk verbeterd. Heel snel is bij mij het idee van een avondje uit, lekker naar het theater, verdwenen. Het is geen theater maar hier wordt het lijdensverhaal van Christus beleefd. De passie, in een dubbele betekenis, wordt hier zonder enige concessie opgevoerd. We gaan het lijden meer meevoelen dan in de passies van Bach of in de film van Jesus Christ Superstar. Vroeger gingen we in de vastentijd op vrijdagavond

naar de kerk waar dan letterlijk de passie gepreekt werd maar nooit heb ik het lijden van Christus zo intens beleefd.

Als de priesters aan bod komen verbaas ik mij erover dat er zulke fijne bassen gevonden zijn. Een hogepriester die zelfs aan het eind van de voorstelling nog steeds zijn positie kent.

Pilatus heeft zo'n dominante uitstraling dat je vergeet dat hij staat te zingen. Hij heeft iets te zeggen en er moet naar hem geluisterd worden. Prachtig is de worsteling verbeeld van een hoge functionaris die in een onmogelijke situatie terecht is gekomen en niet weet hoe hij zich daaruit moet redden.

De figuur van Jezus komt onverwacht krachtig over als hij het gespuis de tempel uitjaagt. Een heel tengerere figuur die plotseling in zijn verontwaardiging een geweldenaar wordt. Ook wat zingen betreft.

Meteen daarna stort Maria Magdalena haar vertwijfeling uit op een indringende manier. Voor mij is dit het meest emotionele lied van de musical. Als Petra dit lied inzet heb ik al de tranen in mijn ogen.

Bij de scène met Herodes vraag je je ook af hoe kom je aan zo'n figuur die daar zo'n potsierlijke koning neerzet die toch echt overkomt. Heel bijzonder ook is zijn gezelschap van mooie jonge vrouwen. Na de voorstelling zag ik alleen maar erg jonge meisjes die toch deze rollen gedanst moeten hebben.

Voortreffelijk.

Er komt nog meer vaart in de voorstelling, de scènes lopen haast ongemerkt in elkaar over. Er is teveel om op te noemen. Maria Magdalena komt met een diepe emotie nog even in beeld.

Als Pilatus, nu nog sterker aan het woord is, wordt zijn onmacht en vertwijfeling weer heel duidelijk. Dat ontaard in een dramatische geseling. Het lijden van Christus is hier zeer gestileerd maar het maakte op mij meer indruk dan de film *The Passion of Christ*. Het is jammer dat de regisseur niet duidelijk in het applaus betrokken werd want ook in deze scènes zaten prachtige staaltjes van regie. Ook de spelers die misschien niet zo'n belangrijke rol hadden speelden elk moment met grote inzet mee. Dat gold voor de kinderen die zo maar wat mee hoefden te lopen tot de massa bij het woedende volk. Ik heb dezelfde opvoering gezien door een beroepsgezelschap en dan zie je dat daar alles zo schraal mogelijk wordt opgediend om het betaalbaar te houden. Een amateur-gezelschap heeft duidelijk meer mogelijkheden en die zijn hier volledig benut. De kruisiging op zich was heel gedurfd. We zien hier de prachtige gestalte van Christus in zijn eenzaamheid hoog boven de mensen uitsteken alsof hij al naar de hemel op weg is. Vrijwel iedere schilder van een kruisweg zoals die in de kerk te vinden is zal waarschijnlijk dit beeld voor ogen hebben gehad. Heel opmerkelijk vond ik het feit dat er geen zwakke schakels in de productie aanwezig waren. Daarvoor een groot compliment aan medewerkers.

Het meest waardevol in de uitvoering vond ik wel het feit dat overal de emotie op de eerste plaats kwam. Een duidelijke keuze van de regisseur. Voor het publiek was daar het probleem van het applaus dat men wilde geven na een sterke scène en waarbij men twijfelde of een applaus hier wel op zijn plaats

was. Aan het eind van de voorstelling kon een daverend applaus de waardering van het publiek benadrukken. En nu maar hopen dat er nog een vervolg komt op dit succes.